

Симфонія

Ганна Черінь

Краю мій! Як сонце з неба
Серце грієш Ти мені.
За любов мою до Тебе
Мушу жити на чужині.

Де пас доля не закине,
У чужий далекий світ,
Нас до себе Україна
Притягає, як магніт.

В чім її могутня сила,
В чім же та краса і чар,
Що із нас ще не зробила
Жодна сила яничар?

Стріла я одну людину —
Сімдесят із лишком літ.
— Що Вас тягне в Україну?
Поясніть мені, як слід...

Дід подумав — і крізь сльози
Ледве чутно проказав:
— От — ставок, і верболози,
Та килим шовкових трав,

Та долина та спокійна,
Де колись я пас корів...
Там же й Настю, вже покійну,
Якось ввечері я стрів...

Скільки жив я тут, все мріяв,
Що вернусь іще назад,
Що святий побачу Київ,
І село своє, і сад...

Бачу вже, що не доїду,
В інші вже піду світи...

Я кажу: — Не плачте, діду,
Все це можна тут знайти:

Тут росте травиця кожна,
Залікує, що болить.
Тут, як хочте, навіть можна
Хату з глини побілити,

Розвести в садочку вишні,
Де не візьмуться й хрущі,
Насадити рожі пишні,
Ще й калинові кущі...

По каталогу з крамниці
Можете купити ви
І тополі, і вербиці,
І шовкової трави,

І барвінок прехороший,
Рути, м'яти, лободи...
Хочеш соняшників — прошу,
Все подвір'я засади...

Тільки дід зідхнув так важко,
Сльози витер рукавом:
— "Не в частинах справа, пташко,
Україна — все разом.

Руту, м'яту я посіяв ,
Вишні викохав також...
Де ж узяти Львів і Київ,
І Дніпро, і Черемош?...

Що мені самі тополі,
М'ята, груші на вербі?!
Нам закону треба, волі,
Щоб я паном був собі.

Що, нарешті, біла хата,
Вартий що самий полин?!
Серце хоче все з'єднати,

Хоче все, а не частин!"

Що окремі значать звуки?!

Бо самі земля і люд —

То безладдя без сполуки,

А в поєднанні — прелюд.

Хочем сили, хочем слави,

Хочем волі пишний квіт —

Щоб симфонія Держави

Загриміла на ввесь світ!